

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.8. D. Basiliy contra diabol[u]m victoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

Cap. VI. Magi conuersi exemplo

Apoc. 106 Angelus apprehendit demonium, & reliquit illud in deserto superioris Egypti? An non loannes vidit Angelum descendentem de celo, habentem clauem abyssi, & catenam magnam in manu sua? Et apprehendit draconem, serpentem antiquum, qui est diabolus, & Satanas, & ligauit eum per annos mille: & misit eum in abyssum, & clausit, & signauit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consummentur mille anni. Quid de Angelis dicam? de hominibus dicitur: Signa autem eos, qui crediderint, haec sequentur: In nomine meo demonia eijcient, e corporibus & animabus. Quare etiam ad miserum hunc dixit: Ne desperaret; benignum esse Deum, & fortem, & omnipotentem, cui nullae omnium bonorum quoque aequae a malorum Angelorum vires possint comparari. Ita ubi miser credere pariterque sperare coepit, poenitentem crucis signo facto absoluit, & poenitentiae causa, per tres dies conclusit.

VIII. Nemo putet, peccatori confessio nihil esse laborandum. Adhuc multae radices, multae malae consuetudines resident in animo poenitentis. Quin & cacodemon non statim penitus cohibetur, sed permittitur tentare poenitentem; ut constantia eius probetur.

**D. BAST-
LII CON-
TRA DIA-
BOLVM VI-
CTORIA.**

betur

betur. Quare cum, tertio die transacto in
ieiunijs, D. Basilius ad inclusum suum re-
uerteretur, salute data, interrogauit: Quo-
modo haberet? Cui ille: *Sancte Dei, non
fero clamores demonum, terrores & lapida-
tiones, tenentium in manu scripta mea, &
dicentium: Tu venisti ad nos, non nos ad te.*
Ad hæc Basilius. Pugna, fili, inquiebat,
& in Deum crede, neque metue belluam
istam: pandere rictus, non mordere; mi-
nitati, non ferire potest. Clamando nihil
nocebit; neque terrendo proficiet, si tu
terrores illius contempnas. Lapidem ostendit,
sed non permittitur proijcere eum.
Scripta tua nihili facias, quæ serio pœni-
tens retractasti. Ita eum verbis solatus, &
pauillo cibo recreans, denuo signo crucis
facto inclusit, suaque iussit crimina deplo-
rare. Paucis elapsis diebus rediit denuo,
atque interrogauit, quo pacto iam viueret?
Ille, ô Pater, aiebat, à longe iam audio
minas eorum & clamores, sed oculis eorum
non video amplius. Quoniam autem scie-
bat Basilius, quanti res sit momenti ex un-
guibus inferni draconis euadere, data ei
esca rursus hominem quadraginta dies in-
clusit, vt pœnitentiam ageret. Quibus ex-
actis

actis

actis reuersus est, & quaesuit, vt se iam haberet? Cui ille: *Bene, sancte Dei. Vidi enim te hodie pugnantem pro me, & vincentem diabolum.* Mox igitur vir sanctus conuocato in templum omni populo mandauit, vt pro misero illo, ea nocte, preces ad Deum funderet. Postero die poenitentem suum manu apprehensum duxit in Ecclesiam. Sed non defuit tentator, qui & ipse sibi ante hac deuotum caput apprehensum conabatur è manibus Basilij eripere, idque adeo vehementer vt in retrahendo misero, ipsum Basilium impelleret, cum quo etiam palam disputabat. Dicebat enim: In prauiudicium meum hoc agis, Basili, ego non veni ad eum; ille vltro venit ad me; ille vltro auxilium à me postulauit; ille sua se mihi manu donauit; en chirographum illius, quod ego ad iudicium fero. Audiebat hanc vocem populus, & exclamabat: *Kyrie eleison.* Basilius verò dicebat: *Benedictus Deus. Non deflectet populus iste manum ab altitudine cali, donec reddas chartulam manuscriptam.* Adhortatus ergo praesentes omnes, vt non desisterent ab oratione ad caelum mittenda, Basilius, non antè cessauit, quàm schediasma per aërem delatum ab omnibus videretur.

tur

tur in manibus D. Basilij deponi. S. Pater autem, postquam Deo gratias retulit, En, inquit, peccator, agnoscis has litteras? illo dicente, agnoscere se, nempe manu sua scriptas, chartam dirupit, maritumque suæ coniugi, adiecta rectè deinceps viuendi regula, tradidit, tota ciuitate Cæsarea gaudente, & potentissimam Dei clementiam prædicante.

Multa hinc possent trahi vtilia documenta, ac præsertim illud de charitate fraterna, qua vxor maritum, maritus vxorem, frater fratrem, soror sororem, aut socius quicumque vel amicus socium vel amicum obligatus est ad Deum adducere; dum eum adducit ad Sacerdotem, & confessionem, ac poenitentiam. Sed ego illud solum hîc vrgeo poenitentiae motiuum, quod à potentia Dei sumitur. Ea enim non solum est tanta, vt nullus sit tam magnus rex, aut tyrannus, quem, si delinquat, plectere non possit; verùm etiam, vt nullus peccator tam sit desperatus, tam consceleratus, tam Phlegethonti propinquus, vt eum non possit eripere è manibus inimici. Quod, vt credamus, persuadet nobis facilè infinita eius potentia, ad faciendum quidquid

L

volue-

IX.
POTEN-
TIA DEI
QUANTA?